

OP 'GROENE' ROVERS LANGS DE EEM

Terwijl de Eem vooral te boek staat als populair streetfishing-water in en rondom Amersfoort, biedt deze prachtige rivier – die volledig in de VISpas staat – ook volop roofvisplezier op meer landelijk gelegen stekken. Hét VISblad ging op een mooie zomerdag tussen het groen achter de rovers aan.

TEKST: BARD BORGER > FOTOGRAFIE: FRANK VAN DER BURG

Een damwand biedt de mogelijkheid om brede rietkragen te omzeilen.

DE EEM SLINGERT OVER EEN LENGTE VAN 18 KM DOOR EEN FRAAI LANDSCHAP NAAR HET EEMMEER

>> 'HEMUS'

De Eem – die in een ver verleden de Latijnse naam *Hemus* droeg – stroomt vanuit Amersfoort naar het Eemmeer (lengte: 18 km). Het doorzicht van het water is beperkt en de stroming doorgaans zwak, al kan die na hevige regenval tijdelijk flink toenemen. Op zulke momenten gaat de roofvis los. De Eem kent een interessante visstand die vooral uit brasem, voorn, snoekbaars en snoek bestaat. Ook karper en baars zijn er goed te vangen. De populatie zeelt lijkt de laatste jaren toegenomen. Hengelsportvereniging De Snoekbaars uit Baarn-Soest heeft het visrecht voor de Eem tot buiten Amersfoort, terwijl het visrecht binnen de stad tot de welbekende Koppelpoort in bezit is van HSV Amersfoort. Beide verenigingen delen het water met alle VISpashouders. Nachtvissen en het vissen met drie hengels is niet toegestaan.

Kleine tot middelgrote shads op lichte jigkopjes doen het uitstekend aan de Eem

“Kijk, daar sprong een vis”, meld ik de fotograaf met gedempte stem terwijl we de dijk overgaan. Zonder te aarzelen open ik mijn molenbeugel. Enkele tellen later landt mijn shad net naast de uitdijende kring op het water, zo’n vijftien meter uit de kant. Traag draai ik het kunstaas binnen, wachtend op de aanbeet die elk moment kan komen. Voor mij baadt de Eem in de felle ochtendzon, met op de achtergrond het geruis van de A1. Rimpelingen op het water verraden dat de vis actief is. Toch blijft een snelle aanbeet uit.

RIETKRAAG

Even later is het wel raak: stijf tegen de kade, enkele meters links van waar ik sta, vliegt een jongvolwassen snoekbaars op mijn kunstaas – mijn eerste Eemvis is een feit. Eenmaal op de kant blijkt hij vol over de shad geklapt. “Een leuke start, maar dit kan groter”, meld ik de fotograaf met een knipoog terwijl hij een paar

platen schiet. Via het smalle, dichtbegroeide looppad vervolgen we onze weg. Een geschikte werpplek vinden valt nog niet mee, want aan de brede rietkraag rechts van ons lijkt geen eind te komen. Op de gemaakte overzijde van het water passeren volop wandelaars. “Hadden we niet beter daar kunnen lopen?”, vraag ik mij hardop af. Juist op dat moment doemt voor ons weer een visplek op. Hier is wel genoeg ruimte om te werpen.

NAT GEZICHT

Terwijl ik mijn shad binnendraai, ontwaar ik een wolk speldas in het troebele water pal voor mijn voeten. Ook verderop zien we talloze kringetjes – het wemelt hier van de jonge vis. “Hier móet toch roofvis in de buurt liggen”, mompel ik terwijl ik een verre worp maak vlak langs het riet aan mijn linkerhand. Twee tellen later wordt de felgroene shad onderschept met een licht ‘hupje’. In een reflex zet ik de haak: hangen! De vis blijft diep en test

mijn slip met felle, zijwaartse runs. Dit is snoek, dat kan niet anders. Even later til ik inderdaad een kerngezonde, volgevreten ‘*Esox*’ voor de lens. Klets! Bij het terugzetten ‘explodeert’ de vis en blijf ik achter met waterdruppels op mijn gezicht.

GEEN STROMING

Bij de monding van een zijslot iets verderop, valt mijn oog opnieuw op het water – koffiekleurig met een vleugje roest. Dat het nauwelijks stroomt komt de roofvisvangst in de Eem meestal niet ten goede, zo hebben kenners mij verteld. Het best zijn periodes direct na regenval: dan komt de rivier in beweging door de waterafvoer uit de aangrenzende polders. Mijn shads (in diverse formaten en modellen, de meeste groengekleurd op aanraden van locals) maken lange glijvluchten op de tungsten jigkopjes van drie tot vijf gram. Worpen tot een meter of dertig zijn geen probleem dankzij de dunne

lijn en het nagenoeg windstille weer. Hangen! Weer heeft een snoek mijn shad gegrepen. De vis blijkt een maatje kleiner dan zijn voorganger, maar geeft vrijwel net zo fel partij.

BUITENKANS

Plotseling stuit ik tijdens mijn tocht op een buitenkans pal naast het pad. Half verscholen in het riet ligt een loopplank die naar een damwand voert. Behoedzaam stap ik op de ‘brug’ en even later tuur ik over de weidse Eem. Wat een uitzicht en wat een gemak: werpen kan vanaf hier in alle vrijheid. Peilend met mijn shad ontdek ik dat recht onder mijn voeten al heel wat water staat. Had ik nu mijn plugjes maar bij me gehad! Achter me suist het riet met daarin een tjirpende vogel, terwijl enkele roeiers in stilte passeren. Wát een fraaie stek is dit, ik word er helemaal rustig van. Omdat de vis zich ook koest houdt en de zon fel schijnt, zetten we koers naar een nieuwe stek.

SCHADUWPLEKKEN

“Kijk, dit soort schaduwplekken zijn nu extra aantrekkelijk”, leg ik de fotograaf uit na mijn eerste worp onder een brug waarover een doorgaande N-weg loopt. “De zon schijnt fel, het is inmiddels behoorlijk heet en het water stroomt nauwelijks. Bij dit soort omstandigheden zoekt snoekbaars vaak beschutte plekken op, mede omdat daar dan ook het speldas naartoe trekt.” Direct na de tweede worp – strak langs een serie dukdalven – wordt mijn uitleg bevestigd met een kiezelharde aanbeet. Een snoekbaarsje blijkt de dader en brengt de teller op vier. Helaas krijgt de snelle vangst geen vervolg en blijft het qua vangsten een kwestie van schrapen.

VAKER TERUG

Terwijl het kwik oploopt tot ruim boven de dertig graden, rijden we aan het eind van de ochtend per auto naar de laatste stek. Bij een pontje over de Eem kolkt het water en barst het wederom van het speldas. Als hier geen roofvis zit, weet ik het niet meer. Vol vertrouwen werp ik de stek in waaivorm uit. Pok! Met een niet te missen aanbeet bedient een nieuwe snoekbaars me op mijn wenken. Bij het terugzetten voel ik haast jaloezie wanneer de vis als een raket wegschiet. Verkoeling, daar ben ik ook aan toe. Terwijl ik mijn spullen inpak, glijdt mijn blik over het water. Het uitzicht op dit ‘groene’ stuk Eem is ronduit prachtig, net als de visserij. Hier kom ik vaker terug!